

for Fællesforsatningen, hvor alle Landsdelene have deres ligelige og proportionelle Ret, ville være noget Mære, end vi ere, og det er den farlige Side ved Forhandlinger af den Art, idetmindste ved en Adresse af den Art, som her er Tale om. Jeg taler i dette Dieblit ligeoverfor Stemninger og Følelser, som jeg i en vis Henseende fuldstændig defier, og for hvilke jeg baade har kæmpet og altid skal kæmpe, saavidt jeg kan; men jeg frygter ikke for til en vis Grad at træde disse Stemninger imøde, naar de forekomme mig at lede paa Afveie. Det hører med til den Villiesfasthed, der kræves, at man ogsaa har fuldstændig og kraftig Taalmodighed, en Taalmodighed til at vente paa det rette Sted og det rette Dieblit, og jeg vil tilføie den personlige Taalmodighed til at udsætte sig for den Misgjendelse, der kan blive en Følge deraf. Jeg vil ikke nægte, at den danske Rigsdag maaskee kan have Anledning og ogsaa Besøielse til at udtale sig for Hs. Majestæt i dette Dieblit, men jeg troer, at denne Udtalelse aldeles ikke kan gaae ud paa Ordningen af Monarkiets Forhold i det Hele, og navnlig ikke paa Ordningen af disse Forhold med specielt Hensyn til de andre Landsdele. Hvorledes Holsteen skal stilles, og hvorledes Slesvig skal stilles, og hvad der skal gøres ved Slesvig, det er Ting, hvorom jeg troer, at den danske Rigsdag ikke skal udtale sig, forbi den Intet udretter derved, forbi den efter min fulde Overbeviisning gjør Skade derved og skader sig selv, eller rettere den Landsdeel, for hvilken den vil virke. Men der er eet Punkt, som jeg troer, at den danske Rigsdag, hvis den troer, at der er nogen Fare, er berettiget til at udtale, og det er, at den, respekterende Fællesforsatningen, eller rettere den konstitutionelle Forsamling, til hvilken den er betroet, udtaler sin Forventning om, at der, i hvad der foretages med Hensyn til denne Fællesforsatning og Monarkiets Ordning, ikke gøres noget Brud paa den Plads og den Ret, der efter de naturlige Forhold tilkomme Kongeriget, eller rettere tilkomme Kongerigets Befolkning som en Deel af Monarkiets Befolkning, og at der ikke gøres Brud paa de Forudsætninger, under hvilke Rigsdagen i det Hele — jeg taler ikke om noget specielt Forbehold — er gaaet ind paa, at der skulde

bannes en Fællesforsatning, men at denne opretholdes saaledes, at Kongeriget i samme indtager den det tilkommende Plads. Alt, hvad der gaaer ud over dette, ligger, troer jeg, udenfor Rigsdagens Omraade, og ogsaa dette kan Rigsdagen jo kun udtale som Noget, hvortil den sætter sin Fortrøstning. En Adresse, der gaaer ud over dette, at Rigsdagen for Kongerigets særlige Anliggender, forsaavidt den har en Interesse i det Almindelige, htrer den Fortrøstning, at den Landsdeel, der udgjør en Deel af det Almindelige, ikke tilsidestattes, ligger udenfor vor Competence. — Dette vil jeg sige for ikke at misforstaaes, idet jeg stemmer for Formandens Forslag.

Aloug: Jeg skal villig indrømme den ærede Minister, at Parallellen mellem den nuværende Rigsdag og Provinzialständerforsamlingerne i sin Tid ikke er ganske korrekt, hvorfor jeg ogsaa kun kort har bragt hine Forhandlinger i Erindring; men naar vi af ham og andre Medlemmer henvises med vore Betyrninger til det bestaaende Fællesorgan for Monarkiet, saa er det jo vel ganske vist, at Adressen kunde faae en anden Form, og at man kunde henvende sig med Adressen til Rigsraadet. Vor Competence i saa Henseende vilde da vistnok Ingen kunne bestride, thi hvad enten man varetager Kongerigets særlige Anliggender til dagligt Brug eller ikke, saa ophører man derfor ikke at repræsentere det danske Folk ogsaa i dets almindelige Anliggender, og som Repræsentanter for den Deel deraf, som boer i Kongeriget, maatte vi være fuldkommen berettigede til at udtale vore Ønsker, vore Forhaabninger, vor Frygt og vore Betyrninger for Monarkiets Fællesrepræsentation. Naar vi ikke gjøre det, men henvende os til Kongen, maa jeg for mit Vedkommende tilstaae, at det kommer af, at jeg nærer nogen Tvivl om Fællesrepræsentationens nøie Sammenhæng med Folket. Den 1ste Landsthingsmand for Sjælland (Andræ) meente, at dennes Fundament var ligesaa fast som Rigsdagens. Nei, det er det ikke, og det har det ærede Medlem selv stor Skyld i ved den kuriøse Valglov, som han har lavet for den. Det kan aldeles ikke nytte, at man i saa Henseende med fuld Frie